

POHÁDKY O KAPÍČKÁCH na zemi i v oblacích

Lenka Jakešová
ilustrovala Marie Koželuhová

POHÁDKY O KAPÍČKÁCH na zemi i v oblacích

Lenka Jakešová
ilustrovala Marie Koželuhanová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Lenka Jakešová

POHÁDKY O KAPIČKÁCH na zemi i v oblacích

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 10 117. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 64

Vydání 1., 2025

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2025

Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2025

ISBN 978-80-271-8042-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-5426-5 (print)

Obsah

Předmluva	7
Do školy	9
Proměnlivý mráček	13
Padáčky	17
Padáme!	21
Nepovedený seskok	25
Záchrana mravenečka	29
U paní Krtkové	33
S žížalou	37
Malířka Maruška	41
Pomoc šneku Flekovi	45
Setkání s krabem	49
Svatba	53
Cesta zpět	57
Zpátky v obláčku	61

The title 'Předmluva' is centered and surrounded by several stylized blue water droplets of various sizes, some with highlights, giving it a bubbly, aquatic feel.

Předmluva

Kapičky spokojeně žijí v nádherném mráčku. Jednoho dne se však ve škole dozvědí, že musí mráček opustit. Proč? To se dozvíte, když se začtete do vyprávění.

„Jé, jú! Jupí! Hurá!“ radovala se malá kapička Žofie. Neustále poskakovala z místa na místo, dělala kotrmelce vpřed i vzad, zkoušela stojky, hvězdy a nakonec se pustila do válení sudů. To jí šlo ze všeho nejlépe.

Vtom zahlédla sestřičku Lýdii. Rychle vyskočila a zeptala se: „Chytíš mě?“

Na odpověď nečekala. Začala se od sestřičky úprkem vzdalovat. Přitom na ni neváhala pokřikovat: „No honem, utíkej! Poběž, čapni mě!“

„Pche!“ naparovala se Lýdie. „To víš, že tě chytím. Ani se nebudu muset moc namáhat,“ mávla rukou a rozeběhla se za sestřičkou v domnění, že ji hnedle dohoní.

Žofie poskakovala sem a tam po bílém mráčku jako mladá laňka. Chytit ji nebylo vůbec tak lehké, jak si Lýdie zprvu myslela. Proto honička trvala hodně dlouho.

„No tak, honem!“ opakovala Žofie se smíchem a kličkovala sem a tam.

Konečně se Lýdii podařilo sestřičku dohonit. „A mám tě!“ oddychla si, když ji chytila za krátkou, růžovou sukýnku.

„To ti to trvalo,“ naoko se pošklebovala Žofie.

Lýdie sestřičku dobře znala. Věděla, že to nemyslí zle. Proto se usmála, udělala na ni z legrace dlouhý nos,